

איציק שמולי וסתיו שפיר אולי מציקים לו קצת בכנסת עם חוקים חברתיים מתקדמים ולחץ על ועדת הכספים, אבל לא הם או השלטים ברוטשילד יגרמו לשנתו לנדוד.

ועם זאת, המחאה כאן איתנו, כל הזמן. בלעדיה קשה היה לתרגם את שאט הנפש כלפי חזירות הטייקונים לכדי תוצאות ממשיות (נפילת האימפריות של דנקר ופישמן והדיונים סביב תמלוגי הגז); בלעדיה לא היו נפערים סדקים במדיניות זיהום האוויר החיפאית; בלעדיה הייתה התקשורת מתקשה לשנות את מצפן הסיקור מביטחון וממשל לעבר סיפורים חברתיים קשים וכואבים; ובלי ההפגנות מול ביתו של היועץ המשפטי לממשלה, אביחי מנדלבליט, בכל מוצ"ש, קשה היה להשאיר באוויר זמן ממושך את הוויכוח סביב חקירות נתניהו, שהגיע עד בית המשפט העליון.

בקיץ 2011 סיקרה התקשורת בהתלהבות גדולה את עצרות "העם דורש צדק חברתי". הערוצים המסחריים הובילו את הסיקור בגאון. אבל כשהגיעו הנתונים הכלכליים התברר שהמחאה הזאת פגעה באופן משמעותי בתקציב הפרסום וכרסמה ברווחים. כשניסו ב־2012 להדליק מחדש את רמצי המחאה הכתבים התקשו לדווח. אחד מראשי הטלוויזיה המסחרית הבהיר לעובדיו שלא עוד: "אל תייצרו לי מחאות", הוא אמר. הכתבים הבינו את הרמז.

אבל אנחנו כאן כדי להמשיך ולייצר אותן, ובעיקר לנסות ולפענח אותן. בגיליון **אסכולה** הראשון שלפניכם (לשעבר ידיאו"פ) תמצאו כמה התייחסויות רחבות לסוגיית המחאה: החברתית, הכלכלית, הפוליטית, הצרכנית והעירונית. השתדלנו לא להגביל את עצמנו – אבל אם לא הצלחנו בכך, אתם מוזמנים כמובן, ובכן... למחות!

פתאום קם אדם בבוקר ומחליט למחות. משלט הוא הופך לאוהל, מאוהל למאחז, ממאחז למשלט, ממשלט לצעדה, מצעדה לעצרת, ומעצרת לתנועת המונים. רוב המחאות בישראל הביאו למיני-תוצאות: הקמת ועדת חקירה ממלכתית, שינוי התודעה וסדר היום התקשורתי, הכנסת כמה חברי כנסת חדשים ורעננים למשכן או דוח של מבקר המדינה.

קשה לראות במחאה הישראלית נחשול סוחף שמשנה עולמות ומטיל מורא על המדינאים, וקשה עוד יותר לנבא כיצד תביא המחאה להחלפת השלטון. פרופ' ירון זליכה שעבד לצידו של נתניהו, מספר שראש הממשלה נחרד ממאות האלפים ששטפו את הכיכרות בקיץ 2011. נחרד, עד שראה את המספרים. וכשהבין שהדאגה הלאומית והחיבוק העממי לא ממש משנים את מחוג המנדטים – המשיך בשלו. חברי הכנסת

קריאה מהנה,
אבנר הופשטיין